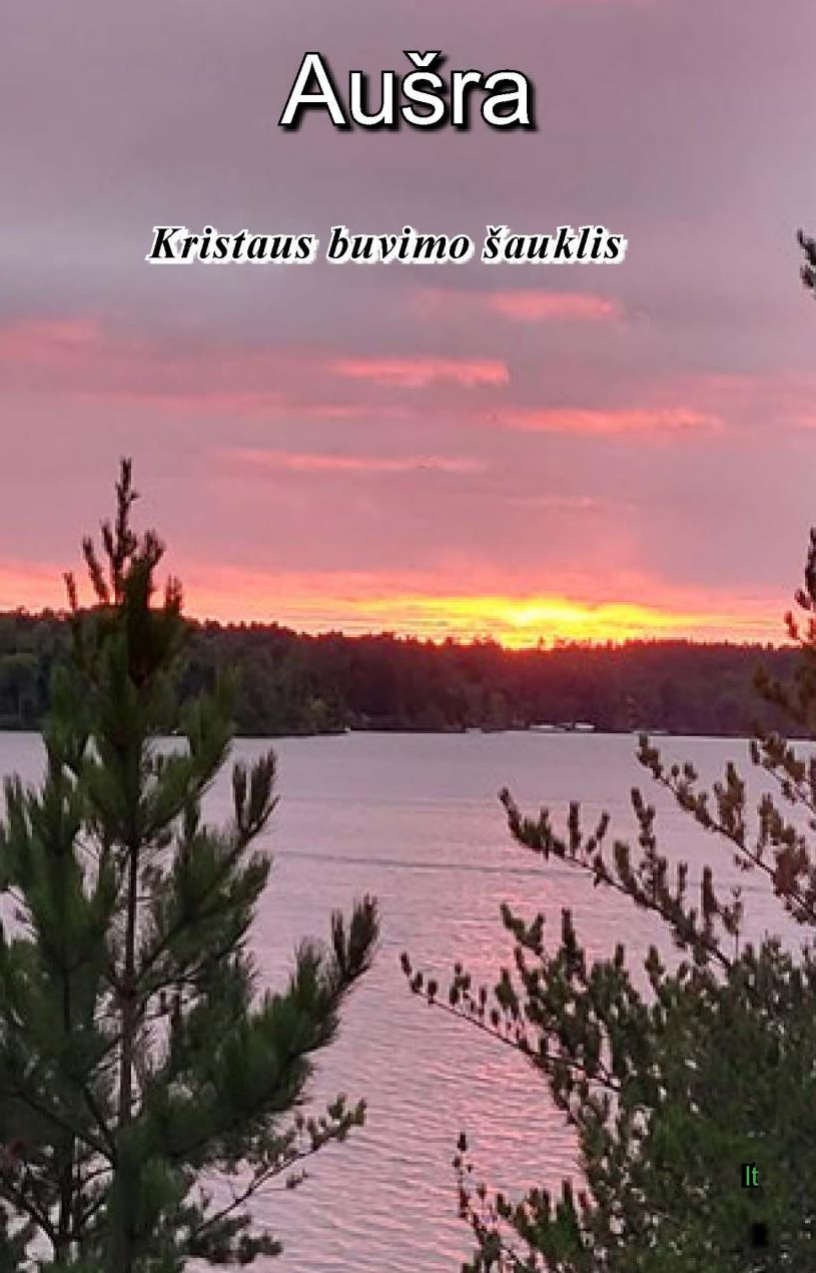

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalas „Aušra“

2026 m. rugpjūtis

Turinys

PAGRINDINIS STRAIPSNIS	2
BAŽNYČIA – 2 DALIS IŠ 2.....	2
BIBLIJOS STUDIJOS.....	15
JĖZUS IR TOMAS	15
PIRMASIS KRIKŠČIONIŲ KANKINYS	18
PAULIUS KALBA TAUTAI.....	21
PAULIUS DRĄSINA TIMOTIEJŲ.....	24
LIDIJA, PURPURO PARDAVĖJA	27
„KRIKŠČIONIŠKAS GYVENIMAS IR DOKTRINA“	30
VIZIJOS IŠ VIEŠPATIES	30

Sekite kartu savo Biblijoje!

Bažnyčia – 2 dalis iš 2

***„Ir [Kristus] yra kūno, t. y. bažnyčios, galva: Jis yra pradžia, pirmagimis iš mirusiųjų, kad visame kame Jis turėtų pirmumą.“
Kolosečiams 1:18***

Pirmojoje šio temos „Bažnyčia“ dalyje, pasirodžiusioje praėjusio mėnesio žurnalo „Aušra“ numeryje, mes atkreipėme dėmesį į žodžio „bažnyčia“ biblinę reikšmę, kaip ji atsirado po Jėzaus pirmojo atėjimo ir kokie yra reikalavimai norint tapti jos nariu. Taip pat aptarėme, ką reiškia būti „pakrikštytam į Kristų“, vandens krikšto simbolį ir bažnyčios organizaciją, kaip nurodyta Biblijoje.

Šio mėnesio numeryje toliau gilinsimės į šią temą. Svarbios temos, kurios bus aptariamos tolesniuose puslapiuose, apims: dvylikos apaštalų ir kitų bažnyčios tarnų vaidmenį; bažnyčios misiją; bei dangiškąjį ir žemiškąjį Dievo plano etapus, skirtus visos žmonijos išgelbėjimui nuo nuodėmės ir mirties per Kristų.

Dvylika apaštalų

Pagal dieviškąjį planą visai bažnyčiai, pradedant nuo Sekminių, turėjo tarnauti dvylika Dievo paskirtų apaštalų. (Apreiškimas Jonui 21:10, 14; Efeziečiams 2:19, 20) Laikydamasis šio plano, Jėzus pasirinko dvylika asmenų, kurie būtų su juo kartu jo tarnystės metu, kad jie galėtų gauti asmeninį mokymą ir nurodymus iš jo. Tai buvo Petras, Andriejus, Jokūbas, Evangelija pagal Joną, Pilypas,

Baltramiejus, Tomas, Evangelija pagal Matą, Jokūbas, Alfejo sūnus, Tadejus, Simonas ir Judas. Evangelija pagal Matą 10:2–4

Judas, kaip žinome, pasirodė neištikimas, o Šventajame Rašte nurodoma, kad Viešpats pasirinko Paulių užimti jo vietą. Apaštalų darbų 1:23–26 rašoma apie likusių vienuolikos apaštalų pastangas išrinkti vieną, kuris užimtų Judo vietą. Jie nusprendė pasirinkti Matiją. Tačiau šis sprendimas buvo priimtas prieš jiems gavus Šventąją Dvasią, ir nėra jokių įrodymų, kad Viešpats patvirtino jų pasirinkimą. Po to Matijo vardas daugiau nebeatsiranda.

Žodis „apaštalas“ [graikų kalba: „apostolos“] reiškia „tas, kuris yra siunčiamas“, Evangelijos atstovas ar ambasadorius. Žvelgiant iš šio plačiojo požiūrio, kiekvienas krikščionis yra apaštalas, nes mes visi esame „Kristaus ambasadoriai“. (2 Korintiečiams 5:20) Iš tiesų graikų žodis „apostolos“ Biblijoje vartojamas ir kalbant apie kitus asmenis, ne tik apie tuos dvylika išrinktų apaštalų. (Evangelija pagal Joną 13:16; Filipiečiams 2:25) Tačiau tai nereiškia, kad jie užėmė tokią pačią aukštą autoriteto poziciją bažnyčioje, kokią dievišku paskyrimu suteikė Viešpats tiems, kuriuos specialiai išsirinko.

Evangelija pagal Joną 17:12 eilutėje Jėzus dvylika Dievo paskirtų apaštalų vadina tais, kuriuos jam davė jo Dangiškasis Tėvas. Šie ypatingi apaštalai vieni kitus į šias pareigas nepasirinko, todėl jie neturėjo įgaliojimų pasirinkti Matiją, kuris pakeistų Judą. Lygiai taip pat, kaip Viešpats buvo išsirinkęs kitus, taip ir po savo prisikėlimo, savo laiku ir savo būdu, jis išsirinko Paulių ir suteikė jam įgaliojimus kaip vienam iš dvylikos.

Dvylika apaštalų buvo ne tik Evangelijos skelbėjai. Juos stebuklingai įkvėpė Šventoji Dvasia, leidusi jiems autoritetingai ir tiksliai skelbti bei užrašyti Dievo Šventojo Žodžio žinią. Jų žodis buvo ir tebėra dieviška žinia kiekvienam krikščioniui. Būtent dėl šios autoritetingos padėties, kurią jie užima bažnyčios struktūroje, užbaigta bažnyčia prilyginama miestui. Šis simbolinis miestas pavaizduotas turintis dvylika pamatinių akmenų, o ant šių akmenų išraižyti „Avinėlio dvylikos apaštalų“ vardai. Apreiškimas Jonui 21:14

Kiti tarnai

Efeziečiams 4:11 apaštalas Paulius mums praneša, kad Viešpats bažnyčioje numatė ir kitus tarnus. Be apaštalų, Jis paskyrė pranašus, evangelistus, ganytojus ir mokytojus. Petras apie Senojo Testamento rašytojus kalba kaip apie Dievo „šventuosius pranašus“. (2 Petro 3:2) Jie rašė, „įkvėpti Šventosios Dvasios“, todėl krikščionis turi laikyti jų žodį, kaip ir apaštalų žodį, autoritetingu. 2 Petro 1:21

Tačiau kai Paulius kalba apie pranašus kaip bažnyčios tarnus, jis naudoja šį terminą daug platesne prasme, taikydamas jį viešai Evangeliją aiškinantiems asmenims. (1 Korintiečiams 12:28; Efeziečiams 4:11; Apaštalų darbai 11:27, 28; Apaštalų darbai 15:32; Apaštalų darbai 21:10, 11) Šie pranašai, evangelistai, ganytojai ir mokytojai yra visi būtini bažnyčios tarnai, tačiau jie nėra įkvėpti taip, kaip buvo dvylika apaštalų, nei paskirti tokiau pačiu stebuklingu būdu, kaip apaštalai.

Naujojo Testamento posakis „paskyrė ... vyresnius kiekvienoje bažnyčioje“, pagal graikų

tekstą „“, tiksliau reiškia „ištiesus ranką“, kaip balsuojant. (Apaštalų darbai 14:23) Iš to aiškiai matyti, kad žemesnio rango bažnyčios tarnai – tiek vyresnieji, tiek diakonai – turėjo būti renkami balsuojant bendruomenei, kuriai jie turėjo tarnauti.

Šventraštyje vartojamas terminas „vyresnysis“, taip pat randamas minėtame eilutėje, paprastai taikomas vyrams, kurie tarnauja bažnyčiai dvasiniu požiūriu. Pastorius, mokytojas, evangelistas ar pranašas, kaip viešai mokantys asmenys, patenka į bendrą „vyresniojo“ apibrėžimą. Graikų kalbos žodis „presbuteros“, iš kurio jis išverstas Apaštalų darbų knygos 14 skyriuje, 23 eilutėje, reiškia brandų žmogų. Bažnyčioje juo apibūdinamas tas, kuris pripažįstamas kaip tvirtas tikėjime ir dvasiškai brandus patirties požiūriu.

Žodis „vyskupas“ taip pat vartojamas Naujajame Testamente ir taikomas bažnyčios išrinktiems vyrams tarnams. Graikų kalbos žodis „episkopos“, iš kurio jis išverstas, reiškia „prižiūrėtoją“ arba „prižiūrėtoją“. Visi vyresnieji, atsižvelgiant į galimybes ir sugebėjimus, iš esmės yra bažnyčios prižiūrėtojai. Jų pareiga yra prižiūrėti Dievo kaimenę ir rūpintis jos poreikiais, ypač dvasiniais. 1 Timotiejaus 3:1, 2; Tito 1:7

Žodis „diakonas“ taip pat keletą kartų pasirodo kalbant apie ankstyvosios bažnyčios tvarką. Tai graikų žodžio „diakonos“ vertimas, kuris reiškia „vykdyti pavedimus“ arba „rūpintis“. Šventajame Rašte teigiama, kad diakonai buvo „geros reputacijos vyrai, kupini Šventosios Dvasios ir išminties“, paskirti padėti tvarkyti bažnyčios materialinius reikalus. Pirmieji iš jų buvo paskirti

Jeruzalės bažnyčioje. Apaštalų darbai 6:2–4; 1 Timotiejui 3:8–13

Šventajame Rašte nurodyti reikalavimai tiems, kuriuos bendruomenė gali tinkamai išrinkti tarnauti kaip vyresniusius, arba vyskopus, ir diakonus, yra išdėstyti Pauliaus 1 Timotiejaus 3:1–13. Šiuose reikalavimuose frazė „tinkamas mokytis“ reiškia tinkamą Dievo plano tiesos, kaip mokoma Biblijoje, supratimą. Bet kuri pašvęstų tikinčiųjų grupė, didelė ar maža, kurioje yra broliai, atitinkantys šiuos reikalavimus, pagal Šventąjį Raštą turi teisę juos išrinkti į šias tarnystes. Kai tai padaroma, šiuos paskyrimus pripažįsta Viešpats.

Šventajame Rašte aiškiai nurodoma, kad nė viena krikščionių grupė neturi kreiptis į pagrindinę bažnyčią, siekdama gauti įgaliojimą rinkti tarnus, rengti susirinkimus ir vykdyti Viešpaties darbą. Taip pat bendruomenės neturi būti didelės, kad galėtų naudotis šia laisve. Biblijoje rašoma, kad apaštalų laikais daugelis bažnyčių, arba krikščionių grupių, buvo organizuojamos tikinčiųjų namuose ir reguliarius susirinkimus rengdavo būtent tuose namuose (Romiečiams 16:5; 1 Korintiečiams 16:19; Kolosiečiams 4:15) Tas pats daroma ir šiandien. Dabar, kaip ir praeityje, Viešpats gausiai laimina tuos, kurie randa kitus, su kuriais gali bendradarbiauti kaip grupė – arba, Šventojo Rašto prasme, kaip bažnyčia. Jie gali išrinkti savo tarnus paprastu būdu – iškeldami ranką. Nereikia jokio narių sąrašo, be to, toks sąrašas nėra numatytas Šventajame Rašte.

Biblijoje nėra daug informacijos, kuri nurodytų, kokio pobūdžio susirinkimus rengdavo įvairios ankstyvosios Bažnyčios grupės. Žinoma, apaštalai ir

kiti kartais sakydavo pamokslus. Tačiau naudingi susirinkimai gali vykti net ir tada, kai nėra nė vieno asmens, turinčio kvalifikaciją sakyti pamokslą. Labai naudingi yra susirinkimai, skirti Biblijos studijavimui – tiek teminiam, tiek kontekstiniam, – kuriuose visi dalyviai turi galimybę išreikšti savo mintis ir užduoti klausimus. Jei buvo išrinktas vyresnysis, jis turėtų rūpintis, kad studijos vyktų tvarkingai. Maldos, šlovinimo ir liudijimų susirinkimai taip pat yra dvasiškai naudingi tiems, kurie nuoširdžiai stengiasi pažinti ir vykdyti Dievo valią.

Bažnyčios misija

Dabartinė bažnyčios misija yra trijų dalių. Pirma, ji skirta šventųjų tobulinimui [graikų kalba: visiškam parengimui] būsimam tarnystės darbui. (Efeziečiams 4:12, 13) Antra, ji skirta kiekvienam nariui ugdyti krikščioniško charakterio vaisius ir malones. (Galatams 5:22, 23; 2 Petro 1:5–8) Trečia, ji skirta būti Dievo liudytoja pasauliui apie Kristaus palaiminimų karalystę, kuri dabar yra taip arti. Evangelija pagal Matą 24:14

Pirmojoje šios temos dalyje atkreipėme dėmesį į šiuos Jėzaus žodžius Petrui: „Ant šios uolos aš pastatysiu savo bažnyčią.“ (Evangelija pagal Matą 16:18) Tai, kas „pastatyta“, tinkamu laiku pasiekia užbaigtumą. Dievo planas nėra toks, kad bažnyčios „statyba“ tęstųsi amžinai. Todėl ne visi, kurie kada nors gaus išgelbėjimą per Kristų, taps bažnyčios nariais. Pats žodžio „bažnyčia“ [graikų kalba: „ekklesia“] reikšmė yra „iššaukimas“, o tai prieštarauja šiai Dievo tikslo sampratai dabartiniu metu. Bažnyčia yra „iššaukiama“ iš pasaulio. (1 Korintiečiams 1:26; 1 Petro 2:9) Jos narių skaičius bus „mažas“, tai bus „maža kaimenė“. (Evangelija

pagal Matą 7:13, 14; Evangelija pagal Luką 22:14; Evangelija pagal Luką 12:32) Dievo planas nėra atversti visą pasaulį iki jo pažadėtosios karalystės atėjimo. Evangelija pagal Matą 6:10

„Tu esi Kristus“, – liudijo Petras, „gyvojo Dievo Sūnus“ (Evangelija pagal Matą 16:16). Šis teiginys susiejo Jėzų su Senojo Testamento pranašystėmis apie Mesiją ir parodė, kad Petras teisingai atpažino Jėzuje tą, kurį Dievas pasiuntė, kad išpildytų tas pranašystes. Norint aiškiai suprasti visą dieviškąjį tikslą, kurį Dievas įgyvendina per Bažnyčią, būtina nepamiršti Senojo Testamento pažadų apie Kristų; nes Bažnyčia yra pašaukta iš pasaulio, kad būtų susijusi su Juo, įgyvendinant tuos pažadus. Dievas pasakė Abraomui: „Tavo palikuonyse bus palaimintos visos žemės tautos.“ (Pradžios 22:18) Galatams 3:16 Paulius mums praneša, kad šis pažado „palikuonis“ yra Kristus. Apaštalas pateikia mums papildomos informacijos apie pažado palikuonį. Galatams 3:27 ir 29 skaitome: „Visi, kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsirengėte Kristumi. ... O jei esate Kristaus, tai esate Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal pažadą.“ Štai neabejotinas įrodymas, kad tie, kurie, visiškai pašvęsdami vykdyti Dievo valią, tampa bažnyčios, kuri yra Kristaus kūnas, nariais ir išlieka ištikimi iki mirties, bus dalis pažadėtosios „palikuonės“, per kurią turi būti palaiminti visi žmonės. Apreiškimas Jonui 2:10

Bažnyčios įkūrimas nėra Dievo tikslo žmonių vaikų atžvilgiu užbaigimas. Tai tik jo plano palaiminti žmoniją pradžia. Jokūbo 1:18 mums sakoma, kad bažnyčia yra „tarsi pirmieji vaisiai“ iš Dievo kūrinijų. Šis posakis taip pat vartojamas Apreiškime Jonui 14:4 ir taikomas tiems, kurie danguje yra susiję su

Kristumi Jėzumi, „Avinėliu“, ant simbolinio Siono kalno – dangiškosios Dievo karalystės fazės. Apreiškimo 14:1; Hebrajams 12:22, 23

1 Korintiečiams 15 skyriuje Paulius labai aiškiai nurodė, kad tiek bažnyčios, tiek pasaulio gyvenimo viltis priklauso nuo mirusiųjų prisikėlimo. Jei nebūtų mirusiųjų prisikėlimo, jis teigė, „tada ir tie, kurie užmigo Kristuje, yra pražuvę“. (1 Korintiečiams 15:18) Tačiau jis suteikė mums užtikrinimą dėl prisikėlimo ir galimybę visiems įgyti amžinąjį gyvenimą, sakydamas: „Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti.“ 1 Korintiečiams 15:22

Tada Paulius parodo, kad prisikėlime turi būti aiški tvarka arba seka. „Kiekvienas savo tvarka: Kristus – pirmieji vaisiai; po to – tie, kurie priklauso Kristui, jo atėjimo metu.“ (1 Korintiečiams 15:23) Minėti „pirmieji vaisiai“ – tai bažnyčia. Atsižvelgiant į tai, tikslesnis graikų teksto vertimas būtų: „Po to – tie [visi, nepriklausantys bažnyčiai, savo tvarka], kurie taps Kristaus per jo buvimą.“ Žodis „atėjimas“ šiame eilutėje yra išverstas iš graikų žodžio „Parousia“, kuris reiškia „buvimą“. Tai nuoroda į tūkstantmetę Kristaus karalystę, kai Jis ir Jo bažnyčia viešpataus, siekdami sunaikinti nuodėmę ir mirtį bei suteikti visai žmonijai galimybę priimti gyvenimo dovaną, suteiktą Jo pralietu krauju.

Paulius toliau iš karto aiškiai teigia: „Tada ateis pabaiga, kai jis perduos karalystę Dievui, Tėvui; kai jis panaikins visą viešpatavimą, visą valdžią ir galią. Jis turi viešpatauti, kol visus priešus pavers po savo kojomis. Paskutinis priešas, kuris bus sunaikintas, yra mirtis.“ (1 Korintiečiams 15:24–26) Tai yra didis, galutinis Dievo tikslas, kuris turi būti įvykdytas per Kristų ir bažnyčią – „“ palaiminimas, kuris „vėliau“

pasieks visą žmoniją, kai bažnyčios statyba bus užbaigta.

Dangiškasis ir žemiškasis

Savo pamokoje apie prisikėlimą Paulius atskleidžia, kad vieni gaus dangiškus kūnus, o kiti – žmogiškus, arba žemiškus kūnus; kiekvieno atveju lemiamu veiksmu tampa tai, kokia „sėkla“ arba „nuogas grūdas“ yra pasėta. (1 Korintiečiams 15:37, 38) Tas „jis“ arba „nuogas grūdas“, apie kurį kalba Paulius, yra tiesiog asmens tapatybė – visos jo gyvenimo mintys ir charakteris.

Tiems, kurie yra visiškai pašvęstai vykdyti Dievo valią ir yra palaidoti su Kristumi aukojamoje mirtyje, prisikėlimo metu bus suteiktas „dangiškasis“ kūnas. (1 Korintiečiams 15:40) Tai priklauso nuo to, ar jie visus likusius savo dabartinio žemiškojo gyvenimo metus gyvens „nauju gyvenimu“. (Romiečiams 6:4) Savo žemiškosios kelionės metu jie mokosi „savo mintis nukreipti į tai, kas aukštybėse“; jų viltys yra dangiškos; tikėjimu jie simboliškai gyvena kartu su Kristumi „dangiškose vietose“. (Kolosiečiams 3:2; Efeziečiams 1:3) Taigi, dar būdami kūne, jie „sėja“ dvasinius bruožus. Prisikėlime už tai jie gauna dangišką atlygį.

Tačiau dauguma žmonių nesidomi dvasiniais dalykais. Tai nereiškia, kad jie būtinai yra nedori. Dauguma jų nėra. Jie myli žemiškus gėrius, nes buvo sukurti kaip žmonės, žemiškos būtybės, ir Dievas jų nepasmerkia už tai, kad jie nesiekia dangiškų dalykų. Tai yra pačios gamtos dėsnis, kad mirties metu jie „sėja“ žemišką charakterį ir dėl to bus prikelti iš mirusiųjų kaip žmonės, turintys „žemiškus kūnus“. 1 Korintiečiams 15:40

Kalbėdamas apie bažnyčios prisikėlimą, vėliau Apreiškimo Jonui 20:6 apibūdintą kaip „pirmąjį prisikėlimą“, Paulius paaiškino: „Sėjama sugedime, prisikeliama nesugedime; sėjama negarbėje, prisikeliama šlovėje; sėjama silpnume, prisikeliama jėgoje; sėjamas gamtinis kūnas, prisikeliama dvasinis kūnas.“ 1 Korintiečiams 15:42–44

Prie to Paulius priduria: „Yra gamtinis kūnas, ir yra dvasinis kūnas.“ (1 Korintiečiams 15:44) Kitaip tariant, jis nori, kad suprastume: aprašydamas prigimties pasikeitimą, kurį patirs tie, kurie dalyvaus „pirmojoje prisikėlime“, jis nereiškia, kad tik jie vieni bus prikelti iš mirusiųjų, nes visa žmonija bus atgaivinta iš mirties, tik jie gaus gamtinius, žemiškus, žmogiškus kūnus.

Paulius tęsia savo pamoką, sakydamas: „Pirmasis žmogus yra iš žemės, žemiškas; antrasis žmogus yra Viešpats iš dangaus. Kaip yra žemiškasis [tie, kurie miršta su žmogiškomis viltimis ir troškimais], tokie yra ir tie, kurie yra žemiški [prisikėlime]; ir kaip yra dangiškasis [tie, kurie dabar nukreipia savo meilę į dangiškus dalykus], tokie yra ir tie, kurie yra dangiški [prisikėlime]“. 1 Korintiečiams 15:47, 48

Paulius užbaigė šią pamoką apie prisikėlimą, sakydamas: „Tai, kas genda, turi apsilvkti negendamumu, o tai, kas mirtinga, turi apsilvkti nemirtingumu. Taigi, kai tai, kas genda, apsilvks negendamumu, o tai, kas mirtinga, apsilvks nemirtingumu, tada išsipildys užrašytas žodis: „Mirtis nugalėta pergalėje. O mirtie, kur tavo geluonis? O kapai, kur jūsų pergalė?“ 1 Korintiečiams 15:53–55

Taigi, keliais žodžiais Paulius pateikia tiek bažnyčios, tiek pasaulio viltį. Bažnyčios prisikėlimo

viltis yra „šlovė, garbė ir nemirtingumas“. (Romiečiams 2:7) Nė vienas žmogus iš prigimties neturi nemirtingumo. Tai yra atlygis, kuris bus suteiktas tiems, kurie ištikimai seka Kristaus pėdomis iki pat mirties. Apreiškimo Jonui 2:10 skaitome: „Būk ištikimas iki mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką.“

Šių žmonių pašaukimas ir paruošimas šios šlovingos vilties išsipildymui per pirmąjį prisikėlimą yra Dievo darbas per Šventąją Dvasią dabartiniame amžiuje nuo Sekminių. Tačiau Paulius aiškina, kad kai tai bus įvykdyta ir paskutinis Kristus bažnyčios, arba „kūno“, narys įžengs į šlovę, tada ateis laikas išpildyti tas šlovingas Senojo Testamento pažadus dėl mirties sunaikinimo: „O mirtie, kur tavo geluonis? O kapai, kur tavo pergalė?“ 1 Korintiečiams 15:55; Izaijas 25:8; Ozejas 13:14

Paulius, cituodamas Izaiją ir Ozėją, užtikrina mus apie dieviškąją tikslą sunaikinti didžiausią žmogaus priešą – Mirtį ir kapą. Žodis „kapas“, kaip vartojamas Ozėjo 13:14, yra hebrajų kalbos žodžio „šeolas“ vertimas ir atitinka graikų kalbos žodį „hades“ Naujajame Testamente. Šie žodžiai įvairiose vietose verčiami tiek kaip „kapas“, tiek kaip „pragaras“, tačiau jų žymima prasmė, ypač žodžio „kapas“, tiesiog reiškia mirties būseną arba užmarštį, o ne tiesioginę kančių vietą. (Mokytojo knyga 9:10; Psalmių 115:17; Apaštalų darbų knyga o 2:31) Taigi mes suprantame dieviškąją tikslą žmonijos atžvilgiu, kurį Jėzus turėjo omenyje, sakydamas, kad „pragaro vartai“ – kapas, mirtis – nepasieks pergalės prieš Bažnyčią. Evangelija pagal Matą 16:18

Koks nuostabus užtikrinimas! Per visą nuodėmės ir mirties viešpatavimą pragaras – kapas ar kapavietė

– toliau rinko savo aukas, tačiau Apreiškimo Jonui 1:18 Jėzus mums sako, kad jis turi pragaro „raktus“. Šiuos raktus – teisę atrakinti pragaro vartus – jis įsigijo savo pačios mirtimi kaip žmonijos Atpirkėjas. Kai jo bažnyčia bus visiškai pastatyta, ji kartu su juo teiks pažadėtus gyvenimo palaiminimus visai žmonijai.

Tai, kad kol kas tiek daug milijonų žmonių ir toliau patenka į mirtį, į biblinę pragarą, neatims iš jų šių palaiminimų. Pragaro vartai nenugalėjo Kristaus; jie nenugalės ir jo bažnyčios; jie nenugalės likusio pasaulio; ir jie nenugalės Adomo bei visų, kurie mirė po Adomo. Dieviškosios galios dėka šie vartai bus plačiai atverti, ir visi Mirties kaliniai bus išlaisvinti! Izaijo 42:7; Izaijo 49:9; Izaijo 61:1; Evangelija pagal Luką 4:18

Taigi tai ir bus ateities bažnyčios darbas. Koks tai bus šlovingas darbas! Koks tai turėtų būti dabar paskatinimas įrodyti ištikimybę Viešpačiui. Nėra didesnės ramybės ar džiaugsmo, kurį kas nors galėtų patirti, nei tas, kuris kyla iš vienybės su Dangiškuoju Tėvu ir gyvenimo, visiškai atsidavus Jam. Iš tiesų, yra išbandymų, bet, kaip mums primena Paulius, jie iš tikrųjų yra „lengvi vargai“, trunkantys „tik akimirksnį“, palyginti su „amžina šlovės svarbia“, kurią Viešpats pažadėjo. 2 Korintiečiams 4:17, 18

Tai palaiminta privilegija šiuo metu būti priskirtam prie „iššauktųjų“, t. y. bažnyčios. Be abejonės, Dievas laimina savo tautą, ypač atskleisdamas jai savo išgelbėjimo plano grožį. Kaip mes esame dėkingi, kad per Kristų ir jo bažnyčią visas pasaulis turės progą džiaugtis palaiminimais, kuriuos Viešpats jiems numatė – atkūrimo palaiminimais,

kaip juos apibūdino Petras, „kuriuos Dievas paskelbė per visų savo šventųjų pranašų lūpas nuo pasaulio pradžios“. Apaštalų darbai 3:21

Atsižvelgdami į Dievo darnų ir mylintį išgelbėjimo planą tiek bažnyčiai, tiek pasauliui, kurio kai kurie grožiai mums jau buvo apreikšti Jo Žodyje, galime puikiai suprasti ir atkartoti didžiojo apaštalo Pauliaus jausmus, kai jis rašė: „O, kokie didingi yra Dievo turtai, išmintis ir pažinimas! Kaip mums neįmanoma suprasti Jo sprendimų ir Jo kelių! Juk kas gali pažinti Viešpaties mintis? Kas žino pakankamai, kad Jam patartų? Ir kas Jam davė tiek daug, kad Jis turėtų atsilyginti? Nes viskas kyla iš Jo, egzistuoja Jo galia ir yra skirta Jo šlovei. Visa šlovė Jam per amžius! Amen.“ Romiečiams 11:33–36

Biblijos studijos

Rugpjūčio 2 d. pamoka

Jėzus ir Tomas

***Pagrindinė eilutė: „Tada jis tarė Tomui: „Pridėk
čia savo pirštą ir pažiūrėk į mano rankas. Ištiesk
savo ranką ir įdėk ją į mano šoną. Nebekelk
abejonių ir tikėk.
Evangelija pagal Joną 20:27***

***Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Evangelija pagal Joną 20:24–29***

Apaštalas Tomas dažnai vadinamas „abejojančiu Tomu“. Tačiau šiandienos pamoka mums pristato mokinį, kuris auga dvasiškai. Tomas praleido pirmąjį Jėzaus pasirodymą kitiems mokiniams (Evangelija pagal Joną 20:24). Kai kiti liudijo: „Mes matėme Viešpatį“, Tomas norėjo gauti įrodymų, kad galėtų patikėti savo brolių pasakojimu. (Evangelija pagal Joną 20:25) Jis norėjo pats pamatyti vinų žymes ir palieskti žaizdas. Tai gali skambėti griežtai, bet tai taip pat yra žmogiška. Po sielvarto žmogus dažnai gali bijoti, kad jį suklaidins atgijusi viltis. Tomas nebuvo pasirengęs akiai priimti teiginio, kad Jėzus prisikėlė. Jis norėjo patirti susitikimą iš pirmų rankų, kaip tai patyrė kiti. Evangelija pagal Joną 20:19, 20

Po aštuonių dienų mokiniai vėl buvo susirinkę viduje, uždaryję duris. (Evangelija pagal Joną 20:26) Jėzaus prisikėlimas ne iš karto išsklaidė jų baimę. Vis dėlto Jėzus atėjo ir tarė: „Ramybė jums.“ Šie švelnūs Mokytojo žodžiai tapo įprastu pasisveikinimu Naujojo Testamento Jono, Petro ir

Pauliaus laiškuose, skirtuose ankstyvajai Bažnyčiai. Prieš kreipdamasis į Tomą, Jėzus nuramino kambaryje tvyrančią įtampą ir tuo pačiu suteikė vertingą pamoką. Tikėjimas – tai ne apsimetinėjimas, kad nebijoji; tai pasitikėjimas prisikėlusiu Kristumi, kuris įžengia pro mūsų širdžių duris.

Tada Jėzus atsigręžė į Tomą ir pakartojo mūsų pagrindinio eilėraščio žodžius: „Pridėk čia pirštą, ... ištiesk ranką“, atkartodamas paties Tomo tikėjimo kriterijus. (Evangelija pagal Joną 20:27) Tomas nebuvo vienintelis, kuris iš pradžių abejojo, ar Jėzus prisikėlė. Jėzaus prisikėlimo dieną visi mokiniai buvo abejoję. Jie netikėjo moterų pasakojimu. Evangelija pagal Luką 24:11

Evangelija pagal Luką pateikia šį papildomą pasakojimą: „Pats Jėzus atsistojo tarp jų ir tarė jiems: ‚Ramybė jums.‘ Bet jie buvo išgąsdinti ir išbauginti, manydami, kad mato dvasią. Jis tarė jiems: ‚Kodėl esate susirūpinę? Ir kodėl jūsų širdyse kyla abejonės? Pažvelkite į mano rankas ir kojas – tai aš esu; palieskite mane ir pažiūrėkite, nes dvasia neturi kūno ir kaulų, kaip matote, kad aš turiu. Ir taip pasakęs, Jis parodė jiems savo rankas ir kojas. Vis dėlto jie stovėjo ten netikėdami, kupini džiaugsmo ir nuostabos. Tada Jis paklausė jų: ‚Ar turite čia ko nors valgyti?‘ Evangelija pagal Luką 24:36–41

Jėzaus žinia visiems mokiniams ir mums yra tokia pati, kokią jis perdavė Tomui: „Nebūk netikintis, bet tikintis“ (Evangelija pagal Joną 20, 27). Abejonės gali sukelti sumaištį ir skausmą, tačiau čia klausimas buvo ištikimybė. Ar Tomas atsidoos Jėzui, ar toliau laikysis atokiai? Tikėjimas nėra klausimų

nebuvinas; tai, greičiau, mūsų gyvenimo atidavimas į Jėzaus rankas, kai ieškome atsakymų.

Tomas nesilaikė atokiai, bet atsakė prisikėlusiam Jėzui kulminaciniu išpažinimu: „Mano Viešpats ir mano Dievas“ (Evangelija pagal Joną 20, 28). Čia Tomas ne tik pripažino Jėzaus prisikėlimą, bet ir pripažino savo Mokytoją Viešpačiu. Jėzus užbaigia mūsų pamoką šiais giliais žodžiais, skirtais kiekvienai kartai nuo tada: „Palaiminti tie, kurie nematė, bet įtikėjo“ (Evangelija pagal Joną 20:29) Mes niekada negalėsime paliesti Jėzaus žaizdų. Tačiau pasinaudokime tikėjimu ir pasitikėjimu apaštalo liudijimu, Šventosios Dvasios įtaka ir prisikėlusio Viešpaties darbu, kuriuo Jis ugdo Kristaus kūną.

Pirmasis krikščionių kankinys

***Pagrindinė eilutė: „O Steponas, kupinas
tikėjimo ir jėgos, darė didelius stebuklus ir
ženklus tarp žmonių.“
Apaštalų darbai 6:8***

***Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Apaštalų darbai 6:7–10; 7:1–60***

Atrodo, kad Stepono kankinystė įvyko netrukus po Sekminių, po sparčios ankstyvosios Bažnyčios augimo laikotarpio. Tas taikos ir augimo laikotarpis parengė tikinčiuosius netrukus prasidėjusiems išbandymams. Stepono mirtis pažymėjo Bažnyčios persekiojimų pradžią ir parodė Kristaus pasekėjams skirtą raginimą išlikti ištikimiems net iki mirties. Apreiškimas Jonui 2:10

Iš pradžių išrinktas padėti tenkinti praktinius bendruomenės poreikius, Steponas pasirodė esąs žmogus, turintis išskirtinę dvasinę jėgą ir talentą. Jis apibūdinamas kaip „pilnas tikėjimo ir Šventosios Dvasios“ (Apaštalų darbai 6:5). Jo tikėjimas, meilė ir uolumas Viešpačiui padarė jį veiksmingu Tiesos liudytoju. Jo išmintis ir šventumo dvasia buvo tokios nepaprastos, kad jo priešininkai negalėjo sėkmingai su juo ginčytis. Apaštalų darbai 6:10

Nesugebėdami paneigti jo argumentų, priešai, remdamiesi melagingais ir iškreiptais liudijimais, atvedė jį prieš Sanhedriną. Nors jam grėsė

kaltinimas, galėjęs baigtis mirtimi, Steponas neparodė jokios baimės. Priešingai, jo veide atsispindėjo ramybė, tyrumas ir „“ pasitikėjimas Dievu. Pasakojime teigiama, kad visi, sėdėję taryboje, „matė jo veidą, tarsi tai būtų buvęs angelo veidas“ (Apaštalų darbai 6:15).

Stepono kalba tarybos akivaizdoje, užrašyta Apaštalų darbų 7:2–53, parodė tiek drąsą, tiek galias žinias apie Izraelio istoriją. Baigdamas jis aiškiai apkaltino klausytojus, kad jie priešinasi Dievui ir prisiima atsakomybę už Jėzaus atmetimą. (Apaštalų darbai 7:51–53) Vietoj to, kad atgailautų, jie įsiutė. Steponas išliko tvirtas netgi tada, kai jų pyktis augo. Jam buvo suteiktas regėjimas apie dangiškąją šlovę, ir jis paskelbė, kad mato Jėzų stovintį Dievo dešinėje. Šis teiginys paskatino jo kaltintojus nutraukti teismą ir nubausti jį užmėtant akmenimis. Ten buvo ir Tarsiečio Saulius, kuris pritarė šiam veiksmui. Apaštalų darbai 7:54–60

Mirdamas Steponas meldėsi tiek už save, tiek už tuos, kurie jį žudė, prašydamas, kad jų nuodėmės nebūtų jiems priskirtos. Šiuo poelgiu jis atspindėjo Kristaus dvasią. 60 eilutėje jo mirtis apibūdinama kaip miegas. Be abejonės, Steponas tikėjo prisikėlimu ir tuo, kad tinkamu laiku jis bus pažadintas iš mirties „miego“. Frazė „užmigo su savo tėvais“ Senajame Testamente pasikartoja beveik keturiasdešimt kartų ir reiškia mirties miegą.

Kai jį kankino Šėtonas, Jobas prašė atgaivos mirties miegoje iki prisikėlimo ryto, sakydamas: „Norėčiau, kad paslėptum mane kapo duobėje! Norėčiau, kad mane uždengtum, kol praeis tavo pyktis! Norėčiau, kad nustatytum laiką, kurį praleisiu kape, ir tada mane vėl iškeltum!“ (Jobas 14:13) Jėzus patvirtino

Jobo žodžius, sakydamas: „Visi, kurie yra kapuose, išgirs jo [Žmogaus Sūnaus] balsą ir išeis.“ Evangelija pagal Joną 5:28, 29

Štefano ištikimas liudijimas tapo pavyzdžiu vėlesniems tikintiesiems. Nors persekiojimai gali įgauti įvairias formas, raginimas ištikimai kentėti dėl Kristaus išlieka. Štefanas buvo pirmasis krikščioniškosios eros nugalėtojas, užfiksuotas Šventajame Rašte po Sekminių, kuris buvo pripažintas ištikimu ir turės dalį „pirmojo prisikėlimo“ (Apreiškimas Jonui 20:6). Tegul jo gyvenimas ir mirtis mus padrąsina kalbėti maloningai, stovėti drąsiai ir laikyti akis nukreiptas į Viešpatį.

Paulius kalba tautai

***Pagrindiniai eilutės: „Jis tarė: „Mūsų tėvų
Dievas tave išrinko, kad pažintum jo valią,
pamatytum Tą Teisųjį ir išgirstum jo balsą. Nes
tu būsi jo liudytojas visiems žmonėms apie tai,
ką matei ir girdėjai.““***

Apaštalų darbai 22:14, 15

Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:

Apaštalų darbai 22:1–21

Šios dienos pamokoje girdime, kaip apaštalas Paulius Jeruzalėje savo žydų broliams pasakoja apie savo atsivertimą į Kristų kelyje į Damaską. Dievo pasirinkimas – Saulius iš Tarso, kurio vardas vėliau buvo pakeistas į Paulių, – tuo metu, kai tai įvyko, sukėlė sumaištį Viešpaties mokiniams. Tarp ankstyvosios Bažnyčios vadovų ir Sauliaus vyravo atviras priešiškusis, nes jie jį pažinojo tik kaip krikščionių persekiotoją. Jie nesuvokė, kad jo gimtinė, išsilavinimas ir kilmė parengė jį ypatingai misijai pagonims. Jis buvo Romos pilietis, gerai išsilavinęs, giliai tikintis ir kilęs iš fariziejų šeimos. Jis uoliai laikėsi Įstatymo ir Dievo pažadų Izraeliui. (Apaštalų darbai 26:2–5; Filipiečiams 3:4–6) Jis nebuvo blogas, kaip jį suprantamai vertino ankstyvoji Bažnyčia, bet savo veiksmais buvo nuoširdus ir pamaldus. Tikėdamas, kad krikščionys priešinasi Mozės Įstatymui, Saulius juos persekiojo sąžiningai.

Kadangi Paulius buvo nuoširdus, bet dvasiškai aklas, Viešpats jį sustabdė, kad jis galėtų pakeisti

savo kelią. Jo uolumas buvo nukreiptas nuo bažnyčios persekiojimo į tarnystę Kristui ir jo pasekėjams. Tai nebuvo sugadinto žmogaus atsivertimas, bet sąžiningo žmogaus pataisymas. Dievas dabar ketino jį paskirti kaip idealiai tinkamą asmenį skelbti Evangelijos žinią tiek žydams, tiek pagonims.

Dievas niekam nepriverčia tikėti, bet atveria savo Tiesą nuoširdžioms širdims. Saulius klydo savo sprendimuose, bet jo ketinimai buvo teisingi, todėl Viešpats atvėrė jam akis. Paulius pasakojo, kad kelyje į Damaską jį apgaubė ryškus šviesos spindulys iš dangaus, ir jis nukrito apakęs. Tada jis išgirdo: „Sauliau, Sauliau, kodėl mane persekioji?“ Kai jis paklausė, kas kalba, atskambėjo atsakymas: „Aš esu Jėzus iš Nazareto, kurį tu persekioji.“ (Apaštalų darbai 22:6–8) Tai rodo, kaip glaudžiai Kristus tapatinasi su savo tauta. Persekioti juos reiškia persekioti Jį. Ši Tiesa turėtų vadovauti mūsų elgesiui kiekvieno Kristaus kūno nario atžvilgiu.

Saulius tuoj pat paklausė: „Ką man daryti, Viešpatie?“ (Apaštalų darbai 22:10) Tai buvo visiškas jo valios atsidavimas. Vos tik supratęs tiesą apie Kristų, jis buvo pasiruošęs atiduoti Jam savo gyvybę. Toks pat atsakas turėtų būti būdingas ir šiandieniniams tikintiesiems. Tie, kurie kadaise buvo apakinti klaidos, bet vis dėlto nuoširdūs, turėtų atsakyti į Tiesą dėkingumu, uolumu ir tarnystės gyvenimu.

Viešpats pasiuntė Saulių į Damaską, kur Ananijas, gerbiamas ir pamaldus mokinys, sužinojo, kad šis naujai atsivertęs žmogus buvo specialiai išrinktas skelbti Kristaus vardą pagonims, karaliams ir Izraeliui – ir kentėti dėl to pašaukimo. Saulius

nematē Kristaus visoje jo dievišķoje šlovēje, bet pamatē pakankamai, kad su „“ tikrumu žinotų, jog Jēzus buvo prikeltas ir pašlovintas. (Apaštalų darbai 22:11–13) Būtent Ananijas ištārē Sauliui šīandienos pagrindinių eilučių žodžius, nukreipdamas jį į misijā skelbti Evangelijos žiniā kaip „liudytoją visiem žmonēm“.

Paulius buvo ištikimas to, ką matē ir girdējo, liudytojas. Taip pat turētų būtī ir su mumis. Pirmiausia patys turime suprasti Tiesā, kad galētume jā ištikimai dalytis su kitais. Kaip ir Paulius, pasitikēkime Dievo valia, liudydami Evangelijos žiniā.

Paulius drąsina Timotiejų

Pagrindinė eilutė: „Todėl primenu tau, kad pažadintum Dievo dovaną, kuri yra tavyje per mano rankų uždėjimą.“

2 Timotiejui 1:6

Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:

2 Timotiejui 1:1–14; 3:14, 15

Nors apaštalas Paulius, matyt, neturėjo biologinių vaikų, jo švelnus kreipimasis į Timotiejų kaip į „mano sūnų tikėjime“ rodo jo meilės gilumą (1 Timotiejui 1:2). Jis visus tikinčiuosius laikė savo dvasiniais vaikais, o šis jausmas buvo ypač stiprus Timotiejaus atžvilgiu, kuris ilgai ir ištikimai tarnavo šalia jo.

Paulius šiandienos pamokos žodžiai yra patikimas patarimas visiems krikščionims, ypač tiems, kurie dar jauni Tiesoje. Jie daro dar didesnę poveikį tiems, kurie pašvęstė savo gyvenimą Viešpačiui ir jo tarnystei bei siekia būti naudingi kaip jo tarnai ar tarnautojai pagal savo gabumus ir galimybes.

Šie žodžiai buvo skirti Timotiejui, kai Paulius buvo kalinys Romoje, netrukus prieš savo mirtį. Timotiejus jau nebebuvo vaikas, bet galbūt apie keturiasdešimties metų amžiaus, daugelį metų dirbęs kartu su apaštalu. Šio laiško rašymo metu Timotiejus tarnavo Efezo bažnyčioje ir ten gavo laiškus, pavadintus jo vardu.

Paulius prisistato, primindamas Timotiejui apie savo apaštalybę. Jis tapo Viešpaties prisikėlimo liudytoju,

nes kelyje į Damaską jam buvo leista pamatyti Jo šlovingą asmenį. Po to Pauliui buvo pavesta skelbti Dievo pažado dėl gyvenimo, suteikto Kristuje Jėzuje, sąlygas. Apaštalų darbai 9:3–20; 22:14, 15

Paulius mini savo švarią sąžinę Dievo akivaizdoje, nuolatines maldas už Timotiejų ir troškimą vėl jį pamatyti po jų išsiskyrimo Efeze. (2 Timotiejui 1:3, 4) Žinodamas pavojus, kurie lydi žymią padėtį, Paulius ragino Timotiejų išlikti nuolankiu, ištikimu ir tvirtai remtis Šventuoju Raštu. (2 Timotiejui 1:13) Jam reikėjo tvirtai stovėti Dievo jėgoje, kurią Jis suteikia per savo Žodį.

Paulius taip pat priminė Timotiejui apie nuoširdų tikėjimą ir dievobaimingumą, kuriuos jis paveldėjo iš savo motinos ir močiutės, patvirtindamas, kad šis paveldas jo širdyje padėjo tvirtą pamatą. (2 Timotiejui 1:5) Kiti Šventojo Rašto tekstai pabrėžia, kad dievobaimingi tėvai gali savo vaikams padėti charakterio pamatą, ant kurio galima statyti naudingą gyvenimą. Pakartoto Įstatymo 6:6,7; Patarlių 22:6; Efeziečiams 6:4

Apaštalas ragino Timotiejų „pažadinti Dievo dovaną“ savyje – vėl ją uždegti su nauja energija. Jis taip pat įspėjo Timotiejų nepasiduoti baimei, primindamas, kad Dievo dvasia nėra baimės dvasia, „bet galios, meilės ir sveiko proto dvasia“. (2 Timotiejui 1:6, 7) Toks dvasios pobūdis suteikia drąsos, mylinčio atsidavimo Dievui ir jo tautai bei išmintingo sprendimo, kaip tinkamai panaudoti uolumą. Paulius troško, kad visi Dievo vaikai vis labiau įgytų šią dvasią, kad jų talentai būtų naudojami be baimės ir išmintingai tarnaudami Šeiminkui.

2 Timotiejui 3:14, 15 apaštalas priminė Timotiejui, kad jis buvo mokomas Dievo, o šis mokymas jam buvo perteiktas per Senojo Testamento „šventuosius raštus“ ir per Jėzaus bei jo įkvėptų apaštalų žodžius. Kaip Paulius padrašina Timotiejų, taip ir mes pasisemkime stiprybės iš šių mylimo apaštalo žodžių.

Lidija, purpuro pardavėja

Pagrindinė eilutė: „Ir viena moteris, vardu Lidija, purpuro pardavėja iš Tiatiros miesto, garbinanti Dievą, klausėsi mūsų; Viešpats atvėrė jos širdį, kad ji klausytųsi ir priimtų tai, ką sakė Paulius.“
Apaštalų darbai 16:14

Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Apaštalų darbai 16:11–15, 40

Šios dienos pamoka susijusi su Evangelijos skleidimu Europoje. Po pirmosios misionieriškos kelionės Paulius susipažino su Silu. Paulius nusprendė, kad atėjo tinkamas laikas leisti į antrąją misionierišką kelionę per Siriją, Kilikiją, Derbę ir Listrą, kartu su Silu. Šiose vietose jie stiprino tikėjimą tų, kurie jau buvo priėmę Viešpatį per apaštalo pirmąją misionierišką kelionę. Apaštalų darbai 15:40, 41; Apaštalų darbai 16:1, 4

Iki šio momento sėkmingai vykdęs misiją, Paulius ketino keliauti į šiaurę ir rytus per Mažąją Aziją. Tačiau aplinkybės trukdė šiam planui, kol apaštalas priėjo prie išvados, kad Viešpats stabdo šiuos jo pastangas. Sapne Paulius pamatė vyriškį, apsirengusį kaip makedonietis, kuris jį šaukė ir sakė: „Ateik į Makedoniją ir padėk mums.“ Priėmęs tai kaip dievišką vedimą, Paulius nedelsdamas pradėjo kelionę, kuri jį atvedė į Europą. (Apaštalų darbai 16:6–10) Tai buvo neabejotinas įrodymas, kad us Dievas prižiūri visus savo Bažnyčios reikalus.

Filipai, vienas iš pagrindinių Makedonijos miestų, buvo pirmoji vieta, apie kurią raštuose užfiksuota, kad Europoje buvo skelbiama gera naujiena. Paulius ir jo bendrakeleiviai sužinojo apie nedidelį religinį susibūrimą, kuris kiekvieną savaitę vyko upės pakrantėje už miesto vartų. Tai buvo maldos susirinkimas, garbinimo ir bendravimo vieta. Ten susirinkusieji buvo daugiausia, jei ne vien tik, moterys. Apaštalų darbai 16:12, 13

Tarp šių moterų buvo Lidija, apie kurią mūsų pagrindinėje eilutėje rašoma, kad ji „garbino Dievą“. „Purpuro pardavėja“ reiškia jos profesiją – dažų gamintoją. Senovėje dažai buvo gana brangūs, o žinios, kaip juos gaminti, teikė finansinę naudą. Dėl šios priežasties manoma, kad Lidija gyveno pasiturinčiai. Išgirdusi Paulių skelbiant Evangeliją, ji ne tik atvėrė savo širdį ir apšvietė savo supratimo akis, bet ir buvo paskatinta paklusti jai visiškai pašvęstai. Tą pašvęstumą ji ir „savo namų žmonės“ įtvirtino vandens krikštu. Apaštalų darbai 16:14, 15

Priėmusi Evangeliją, Lidija savo namus ir išteklius panaudojo Dievo tarnystei, pakviesdama Paulių ir jo bendrakeleivius apsistoti pas ją. Ji svetingumą laikė ne našta, o privilegija. Priimdama Viešpaties tarnus, ji pagerbė Dievą ir sustiprino Tiesos darbą toje vietoje. Apaštalų darbai 16:15

Lidijos svetingumas moko nuolankumo ir tinkamos dvasinės mandagumo. Paulius ir jo bendrakeleiviai nesikišo jai į gyvenimą ir nereikalavo paramos, nors jie buvo suteikę dvasinių dalykų jai ir jos namams. Ji, kita vertus, nuoširdžiai primygtinai kvietė, sakydama, kad jei jie laiko ją ištikima Viešpačiui, teateina į jos namus. Tai rodo tiek jos nuoširdų troškimą tarnauti,

tieki atsargų Pauliaus ir jo bendrakeleivių požiūrį, kurie vengė primesti savo valią kitiems.

Lidijos pavyzdys rodo, kad Dievas gali panaudoti vieną atsidavusį žmogų daug platesniame dieviškame plane. Tai mums primena, kad jokia nuoširdi tarnystė nėra per maža, kai ji atliekama Viešpačiui. Paruošta širdis, ištikima įtaka šeimoje ir svetinga dvasia – visa tai gali tapti palaiminimo kanalais.

Vizijos iš Viešpaties

***„Aš nebuvau nepaklusnus dangiškajam
regėjimui.“***

Apaštalų darbai 26:19

Tuo metu, kai buvo rengiama Biblija, daugelis Dievo nurodymų ir įspėjimų Jo tautai, taip pat Jo planų ir tikslų apreiškimų, buvo perteikiami per „vizijas“. Šios vizijos dažnai, jei ne visada, buvo stebuklingo pobūdžio ir tokios įspūdingos, kad tų, kuriems jos buvo suteiktos, protuose nepaliko jokių abejonių, jog pateikta informacija buvo iš Viešpaties.

Šios vizijos buvo suteiktos ne tam, kad patenkintų smalsumą, bet tam, kad jas gavusieji būtų pasirengę bendradarbiauti su Viešpačiu įgyvendinant Jo planus – tiek savo pačių, tiek kitų, tiek abiejų labui. Daugeliu atvejų Šventajame Rašte vizijos vadinamos Viešpaties „balsu“, kuris kalba savo tautai. Pakanka tik pavartyti Bibliją, kad įsitikintumėte, kokią svarbą Dievas teikė paklusimui Jo balsui ir kokios baisios pasekmės kiltų dėl nepaklusnumo.

Senajame Testamente aprašytos vizijos

Dievas kalbėjo Nojui ne tik tam, kad jis sužinotų apie artėjančią potvynį, bet ir tam, kad jis galėtų pasirengti išgelbėti save ir savo šeimą. (Pradžios 6:13–18; Hebrajams 11:7) Dievas taip pat kalbėjo Abraomui Ure, pasakė jam apie savo ketinimą palaiminti visas žemės giminės ir davė jam nurodymus palikti savo tautą ir eiti į žemę, kurią Jis jam parodys.

Palaiminimai, kuriuos Abraomas gaus už šį ryšį su Viešpačiu, priklausys nuo to, ar jis paklus šiems nurodymams. Pradžios 12:1–3

Dievas apsidreiskė Mozei prie degančio krūmo ir pavedė jam tapti didžiuoju savo tautos išlaisvintoju. Net žemė, ant kurios Mozė stovėjo tuo metu, kai jam buvo suteiktas regėjimas, tapo šventa, nes Dievas ją naudojo kaip vietą, kurioje savo tarnui perteikė informaciją apie tai, ko iš jo tikisi. (Išėjimo 3:1–10) Jei Mozė nuo to laiko norėjo ir toliau mėgautis Viešpaties palankumu, jam neliko kitos išeities, kaip tik paklusti regėjimui.

Pranašui Izaijui buvo suteiktas regėjimas, kuriame jis pamatė Viešpatį „aukštą ir išaukštintą“. (Izaijo 6:1, 8) Šiame regėjime Izaijas išgirdo Viešpatį klausantį: „Ką man siūsti, ir kas eis už mus?“ Pranašo atsakymas buvo: „Štai aš, siųsk mane.“ Šis nurodymas buvo daugumos regėjimų, kuriais Viešpats senovėje apdovanojo savo tautą, prasmė, nors ne visada tai buvo taip aiškiai išreikšta.

Naujojo Testamento regėjimai

Labiausiai žinoma vizija, minima Naujajame Testamente, buvo ta, kurią gavo Jonas Krikštytojas Jėzaus krikšto metu. Jonas pamatė Dievo Dvasią, nusileidžiančią ant Jėzaus, ir išgirdo „balsą iš dangaus, sakantį: „Šis yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš džiaugiuosi““. (Evangelija pagal Matą 3:16, 17; Evangelija pagal Joną 1:31–34) Čia, sulaukęs trisdešimties metų, Jėzus pradėjo savo žemiškąją tarnystę. Jis atėjo vykdyti savo Dangiškojo Tėvo, „ „, valią – viską, kas buvo užrašyta „knygos ritinyje“, t. y. Senajame Testamente. (Psalmių 40:6–8; Hebrajams 10:5–9) Visi Senajame Testamente

užrašyti nurodymai, skirti Mokytojui vadovauti, buvo užrašyti tiesiogiai Šventosios Dvasios įkvėpti. Nebuvo nė vieno, kuris galėtų išaiškinti jų prasmę. Net tobulam Jėzaus protui, norint suvokti jų reikšmę, buvo būtina gauti ypatingą apreiškimą – regėjimą – ir būtent tuo jis buvo palaimintas, kai jam atsivėrė dangūs.

Jėzus atėjo įvykdyti tai, kas buvo parašyta apie jį. Kai jų prasmė buvo apreikšta, jis be jokio dvejonių ėmėsi užduoties jas įvykdyti. Kokią didžiulę auką Jėzus paaukojo, kad paklustų dangiškajam regėjimui! Jo tarnystės laikotarpis buvo trumpas, o kiekviena diena – varginanti. Jo priešai jį keikė, draugai – nesuprato, o didysis „nusidėjėlių prieštarašimas“ galiausiai baigėsi jo suėmimu, teismu ir žiauriu nukryžiuavimu. (Hebrajams 12:3) Būtent tai ir buvo regėjimo prasmė. Jėzus turėjo būti vedamas „kaip avinėlis į skerdyklą“. (Izaijas 53:7) Jis turėjo paaukoti savo kūną „už pasaulio gyvybę“. (Evangelija pagal Joną 1:29; 6:51) Jis turėjo būti „skausmų vyras, susipažinęs su kančia“ (Izaijo 53:3). Visose šiose sunkiose patirtyse Jis buvo paklusnus savo Dangiškajam Tėvui. Jis sužinojo, ką reiškia būti paklusniam net ir patiriant didelius kentėjimus. Hebrajams 2:10; 5:8

Kad kompensuotų paklusnumo kainą, Mokytojas patyrė ir gausų atlygį net tada, kai atidavė savo gyvybę. Ramybė ir džiaugsmas, kuriuos jis patyrė, su kaupu kompensavo jo auką. (Evangelija pagal Joną 14:27) Iš tiesų, būtent tai leido jam paklusti „dėl džiaugsmo, kuris jam buvo numatytas“, ir ištverti „kryžių, paniekindamas gėdą“. (Hebrajams 12:2) Tiesa, tai buvo ateities džiaugsmas; tačiau jo laukimas ir visiškas pasitikėjimas, kad gaus

pažadėtą atlygį, suteikė Jėzui dabartinę ramybę ir džiaugsmą, kurių pasaulis negalėjo nei duoti, nei atimti. Taigi, nors jis buvo „kančių žmogus“, be abejonės, jis gyveno taikoje su savo Dangiškuoju Tėvu. „Viešpaties džiaugsmas“ buvo jo stiprybė. Nehemijo 8:10

Paulius ir jo vizija

Saulius iš Tarso visada buvo uolus Dievo tarnas, nors iš pradžių jis klaidingai suprato, ko Viešpats iš jo norėjo. Būtent vykdydamas klaidingai nukreiptą tarnystę jis buvo palaimintas ta apreiškiančia vizija, minima mūsų įžanginiame tekste, ir dėl kurios jis vėliau liudijo, kad nebuvo nepaklusęs. Būtent ši vizija sustabdė Saulių jo klaidingame kelyje. Ji jam atskleidė vietą, kurią jis turėjo užimti kaip Kristaus bendrakankinys, ir užduotį, kurią turėjo atlikti kaip pagonių apaštalas. Apaštalų darbai 9:1–16

Kalbant apie Pauliaus žemiškąją tarnystę Kristui, bene trumpiausias jos gilių pasekmių Pauliui apibendrinimas pateikiamas teiginyje, pasakytame Ananijui, kai Viešpats regėjime įpareigojo jį pasakyti Sauliui, kokių didelių kančių jam teks patirti dėl Jo vardo. (Apaštalų darbai 9:16) Paklusnumas dangiškajam regėjimui Pauliui iš tiesų reiškė daug kančių. (2 Korintiečiams 11:23–28; 12:7–10) Jis tuo džiaugėsi, nes regėjimas atskleidė, kad jam suteikta privilegija kentėti kartu su savo Mokytoju dėl didžiojo Mesijo reikalų. Kolosiečiams 1:24

Šios kančios ištiko dėl jo paklusnumo regėjimui – paklusnumo skelbiant kitiems tai, ką Viešpats jam stebuklingai apreiškė. Pareiškęs Agripai, kad jis nebuvo nepaklusęs regėjimui, Paulius pridūrė: „Aš pirmiausia skelbiau tiems, kurie buvo Damaske,

paskui Jeruzalėje ir visoje Judėjoje, taip pat pagonims, kad visi turi atgailauti už savo nuodėmes ir atsiversti į Dievą – ir savo gerais darbais įrodyti, kad pasikeitė.“ (Apaštalų darbai 26:20) Būtent „dėl šių priežasčių“, kaip Paulius paaiškino karaliui, jį apkaltino jo tautiečiai žydai. (Apaštalų darbai 26:21) Dėl to jį toliau persekiojo tiek žydai, tiek pagonys, kol galiausiai jis baigė savo žemiškąjį kelią. 2 Timotiejui 4:7, 8; Apaštalų darbai 20:17–25

Kadangi Paulius turėjo besąlygišką tikėjimą Viešpačiu ir žinojo, kad į jo gyvenimą nebus įleista nieko, kas nebūtų skirta jo aukščiausiam dvasiniam gerbūviui, jis džiaugėsi ramybe protu ir širdimi. Tačiau jis neturėjo ramybės dėl to, kad jautė neišvengiamą poreikį paaukoti savo gyvybę, paklusdamas dangiškajam regėjimui. Nesvarbu, ar žydų sinagogose, pagoniškose šventyklose, laive ar kalėjime – vienintelė jo gyvenimą užvaldžiusi aistra buvo perteikti kitiems to dangiškojo regėjimo prasmę. Jam buvo apreiškta, kad Jėzus yra Kristus ir kad tiek bažnyčios, tiek pasaulio viltis sutelkta į Jį kaip į Atpirkėją. Ši vizija taip pat atskleidė, kad Kristus yra Tas, kuris karaliaus, kol visi priešai, net ir didžiausias priešas – mirtis, bus pavergti po Jo kojomis. 1 Timotiejui 2:5–7; 1 Korintiečiams 1:23; 15:25, 26

Paulius neapsiribojo vien liudijimu apie Kristaus Evangeliją. Jis uoliai tarnavo broliams ir nesibaimino jiems skelbti „visą Dievo valią“. (Apaštalų darbai 20:27) Jis buvo ištikimas tikėjimo gynėjas ir atvirai priešinosi kūniškumo dvasiai bažnyčioje. Jis pabrėžė, kad Kristus yra tikrasis bažnyčios galva ir kad jo broliams sakyti: „Aš esu Pauliaus“, arba „Aš esu Apolo“, yra netinkama. 1 Korintiečiams 3:4

Amžiaus pabaiga

Paulius, Petras ir Evangelija pagal Joną savo pranašystėse užtikrina mus, kad dabartinio amžiaus pabaigoje Viešpaties tauta bus palaiminta gilesniu Dievo planų ir tikslų supratimu. Pats Mokytojas liudija tą patį. Apibūdindamas savo sugrįžimo ir Antrojo Atėjimo būdą, Jėzus pasakė: „Kaip žaibas [graikų kalba: ryškus spindesys] ateina iš rytų ir šviečia iki pat vakarų, taip bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas [graikų kalba: buvimas]“. (Evangelija pagal Matą 24:27) Koks gražus yra aušros vaizdinys, kurį Jėzus panaudojo, kad iliustruotų laipsnišką Tiesos šviesos aušimą Jo buvimo dieną. Nors šis aušimas buvo laipsniškas, galiausiai visapusiškas ir aiškus Jo buvimo spindesys išsklaidys visų blogio, nežinojimo, prietarų ir nuodėmės tamsą. Nors esame įsitikinę, kad galiausiai, dėl Mokytojo buvimo, „Viešpaties šlovės pažinimas“ užpildys visą žemę „kaip vandenys dengia jūrą“, tačiau pirmieji, kuriuos apšviečia jo buvimo šviesa, yra patys Mokytojo mokiniai. Habakuko knyga 2:14

Naudodamas dar vieną Tiesos iliustraciją, kuri bus suteikta tikinčiųjų šeimai amžiaus pabaigoje, Jėzus paaiškino, kad sugrįžęs jis tarnaus jiems „maistu tinkamu laiku“. (Evangelija pagal Matą 24:45–47; Evangelija pagal Luką 12:37) Jėzaus ir apaštalų bendras liudijimas atskleidžia, kad šiuo metu Viešpaties tauta turėtų tikėtis būti palaiminta gilesniu Biblijoje užrašytų Tiesų supratimu. Tačiau Šventajame Rašte nėra nieko, kas rodytų, kad šis paskutiniųjų dienų regėjimas būtų Dievo suteiktas stebuklingu būdu, kaip anksčiau, kai Jis apšvietė pranašų, apaštalų ir mūsų Viešpaties Jėzaus protus.

Tokie regėjimai daugiau nebėra būtini, nes visi Dievo planai ir tikslai dabar yra užrašyti Šventajame Rašte.

Turime pagrindo tikėti, kad šio amžiaus pabaigoje Dievo tautai buvo suteiktas ypatingas Dievo Žodžio supratimas, kaip nurodyta pranašystėse. Turime išsiaiškinti, ar šis supratimas iš tiesų yra Dievo planas ir vizija, kuri per daugelį tamsiojo viduramžių šimtmečių buvo beveik pamiršta. Turime patikrinti, ar jis dera su Dievo Žodžio pažadais ir pranašystėmis.

Dievo planas

Argi mes šiuo metu turime Tiesos žinią? Kalbant apie visapusišką Dievo plano, skirtą žmonių išpirkimui ir išgelbėjimui, supratimą, negalime tinkamai atskirti Tiesos nuo klaidos, tik nagrinėdami vieną ar net kelis atskirus doktrinos aspektus. Pirmiausia turime nustatyti pagrindinę Dievo plano temą ir didįjį tikslą, kuriam tarnauja kiekviena šio plano detalė. Kas paaiškėja, kai gilinamės į Dievo Žodžio pranašystes ir pažadus? Tai faktas, kad Dievas ketina čia, žemėje, įkurti karalystę, kuri numalšins puolusios žmonijos maištą prieš Jo suverenią valią, ir kad žmonija, priimdama Dievo per Kristų suteiktą gyvenimą, galėtų būti atkurta iki tobulo ir gyventi amžinai.

Jėzus apibendrina šią didžią temą, kai mokė mus melstis: „Teateinie Tavo karalystę. Teatsitiktų Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje.“ (Evangelija pagal Matą 6:10) Pranašas Izaijas atskleidžia, kad šio dieviškojo tikslo įgyvendinimas nepriklauso nuo silpnos žmogiškosios jėgos, bet kad „valdžia bus ant jo [Jėzaus] pečių“ ir kad „Viešpaties Zebaotų uolumas tai įvykdys“. Izaijas 9:6, 7

Ši didi tema persmelkia Dievo Žodį. Tai tiesiog reiškia, kad dieviškasis tikslas yra to, ką Dievas padarys žmogaus galutiniam palaiminimui, metmenys. Bažnyčia daugelį šimtmečių nukrypo nuo šios pagrindinės Biblijos tiesos. Vietoj to, kad melstųsi ir lauktų, kol Dievo karalystė valdys ir laimins pasaulį, palaipsniui buvo sukurta žmogaus sukurta karalystė, sujungiant bažnyčią ir valstybę. Tai buvo vadinama krikščioniškąja civilizacija, ir nors tos sistemos galia ir įtaka dabar yra daug mažesnė, pagrindinis principas, kuriuo ji rėmėsi, vis dar valdo tų, kurie nėra apšviesti Dievo šventuoju žodžiu, mąstymą ir veiksmus. Atrodo, kad tas principas yra toks: jei žmogus neatliks Dievo darbo už Jį, tai nebus padaryta visai. Dėl to daugelis šiuo metu nemato, kad Dievas turi planą tautų palaiminimui ir tą planą įgyvendins nepriklausomai nuo žmogiškosios pagalbos.

Nusivylimas – tada supratimas

Prieš didįjį Tiesos apreiškimą šio amžiaus pabaigoje pranašysčių tyrinėtojai, tokie kaip Viljamas „“ Milleris ir kiti XIX amžiaus pirmojoje pusėje, remdamiesi laikmečio ženklais ir tam tikromis pranašystėmis, buvo atradę, kad Mokytojo sugrįžimas yra visai arti. Tačiau jų lūkesčiai nepasiteisino, nes jie nesuprato Kristaus sugrįžimo būdo, manydami, kad jis ateis kaip žmogus su vinų žymėmis rankose ir kojose. Jie nepastebėjo fakto, kad jis paaukojo savo kūną už pasaulio gyvybę ir buvo prikeltas iš mirusiųjų kaip šlovinga dieviška būtybė, nematoma žmogaus akimis. Todėl, kai jis sugrįš, jis bus nematomas, „kaip vagis“, neatpažįstamas niekam, išskyrus tuos, kurie „budėjo“ ir stebėjo, kaip išsipildo pranašystės.

Apreiškimas Jonui 16:15; Evangelija pagal Matą 24:42, 43

Netrukus po to, XIX a. antrojoje pusėje, grupė uolių Biblijos tyrinėtojų ilgą laiką studijavo pranašystes. Viena iš didžiųjų tiesų, kuri paaiškėjo dėl tų studijų, buvo Viešpaties sugrįžimo tikslas. Šventasis Raštas parodė, kad Jis turėjo sugrįžti, kad atgaivintų žmoniją, o ne sunaikintų žemę, ir kad pranašišškai apibūdintas pasaulio pabaiga iš tikrųjų reiškė dabartinės blogos socialinės tvarkos pabaigą bei naujos tvarkos – „naujų dangų ir naujos žemės, pasaulio, kupino Dievo teisumo“ – įkūrimą. (2 Petro 3:13) Apaštalo darbų 3 skyriuje, 20–21 eilutėse, apaštalas Petras kalbėjo apie Dievo planą, kuris turėjo būti įvykdytas per Kristų ir Jo pagalba per Jo Antrąjį Atėjimą. Jis apibūdino jį kaip „visų dalykų atkūrimo laikus“ ir pridūrė, kad būtent apie tai Dievas liudijo „per visų savo šventųjų pranašų lūpas nuo pasaulio pradžios“. Tai buvo Dievo balsas – vizija – kurią, kaip rašoma knygoje „“, išgirdo ir per pranašus atskleidė Petrai bei mums.

Vizija šiandien

Tiesos vizija, kuri šiandien pasiekė mus Dievo nustatytu būdu ir kuria mes džiaugiamės, yra visapusiška. Ji apima visų didžiųjų vizijų, kurias Dievas davė savo tautai senovėje, prasmę. Nojus galbūt nesuprato šio regėjimo taip, kaip mes jį suprantame šiandien, arba nesuvokė, kad jo patirtis, susijusi su to pasaulio pabaiga, pranašavo „Žmogaus Sūnaus dienas“, kuriose mes dabar gyvename, artėjant prie šio „dabartinio pikto pasaulio“ pabaigos. (Evangelija pagal Matą 24:37–39; Galatams 1:4) Vis dėlto Nojui buvo didelė

palaima sužinoti apie artėjančią potvynį ir gauti privilegiją tarnauti, susijusią su juo.

Kaip gi Abraomas turėjo džiaugtis, kai Dievas jam pranešė apie savo ketinimą per jo palikuonį palaiminti visas žemės giminės! Tačiau jis nežinojo, kad šis palaiminimo „palikuonis“ turėjo būti tikėjimo palikuonis, sudarytas iš Jėzaus ir jo kūno narių, kurie kenčia ir miršta su juo, kad galėtų gyventi ir karaliauti su juo. Galatams 3:16, 27–29

Mozė buvo sužavėtas, kai pamatė degantį krūmą ir išgirdo Dievo balsą, liepiantį jam nusiimti batus, nes vieta, kurioje jis stovėjo, buvo šventa žemė. Jis sužinojo, kad turi būti savo tautos išlaisvintojas iš Egipto ir jų įstatymų davėjas. Tačiau jam buvo suteikta nedaug įžvalgos apie didesnę išvadavimą, kuris turėjo ateiti visai žmonijai, ir apie žydų bei pagonių susitaikinimą su Dievu pagal Naujosios Sendoros sąlygas. Nors tiesa, kad Mozė pranašavo, jog turi ateiti tas, kuris bus didesnis už „“, kaip ir kiti Senojo Testamento pranašai, abejotina, ar jis labai aiškiai suprato šios ir kitų savo pranašysčių reikšmę. Pakartoto Įstatymo 18:15–19; Apaštalų darbų 3:22–26; Apaštalų darbų 7:37; Hebrajams 12:18–24

Izaijas matė Viešpatį „aukštą ir išaukštintą“, ir šis regėjimas įkvėpė jį vykdyti tokio išaukštinto ir šventojo valią, tačiau jo Dievo regėjimas nevisiškai atskleidė dieviškojo charakterio šlovę, kokią matome šiandien. Izaijas nesuprato – kaip mums dabar suteikta privilegija suprasti – nuostabaus Dievo savybių gilumo ir harmonijos – Jo išminties, teisingumo, meilės ir galios – taip taikliai pavaizduotų „serafimuose“, kuriuos jis matė savo regėjime. Izaijo 6:1–8

Kai Jėzui atsivėrė dangūs, jam buvo apreikšta Senojo Testamento pranašysčių, susijusių su jo žemiškosios tarnystės tikslu, prasmė – kad jis turėjo kentėti ir mirti už žmoniją. Tuomet nebuvo įmanoma visapusiškai paaiškinti šių dalykų savo mokiniams, nes, kaip sakė Jėzus, jie „dabar negalėjo to pakelti“. (Evangelija pagal Joną 16:12) Vėliau, kai Jėzus jiems paaiškino Raštus apie savo mirties prasmę, jų širdys užsidegė, nes jie geriau suprato šiuos dalykus. Evangelija pagal Luką 24:32

Būtent per Sekmines to regėjimo prasmė buvo išplėsta, įtraukiant bažnyčios „šaukimą“. (Apaštalų darbai 2:36–39) Tada Kristaus pėdomis einantys pasekėjai išsamiau sužinojo apie savo privilegiją kentėti ir mirti kartu su Mokytoju, taip dalydamiesi šio amžiaus „geresnėmis aukomis“. (Hebrajams 9:23) Ši brangi Tiesa taip pat buvo pamiršta Tamsiaisiais amžiais, tačiau ji yra dalis šlovingos vizijos, kuria šiandien esame palaiminti.

Regėjimas, kuriam Paulius nebuvo nepaklusnus, buvo šlovingas visais savo aspektais. Jame jis pamatė, kad Dievo planas buvo išplėstas, įtraukiant pagonis ir jiems suteikiant galimybę tapti bendrais paveldėtojais su žydais karalystės pažadų atžvilgiu. (Efeziečiams 2:11–22) Vėliau Pauliui buvo suteiktos kitos vizijos. Jis buvo „paimtas į trečią dangų“ ir į „rojų“ – „naujus dangus ir naują žemę, kurioje gyvena teisumas“ – ir matė dalykus, apie kuriuos jam nebuvo leista kalbėti, nes dar nebuvo atėjęs tinkamas laikas. (2 Korintiečiams 12:1–4; 2 Petro 3:13) Šiandien mes taip pat tikėjimo akimis galime pamatyti „trečią dangų“ ir sužinoti, ką Paulius matė „rojuje“. Jis matė, kaip išsipildo Dievo tikslas dėl būsimos atkūrimo, ir kaip visa žmonija gyvena

pasauliniame Edene, kur vyrauja tobulas gyvenimas ir taika žemėje. (Izaijo 51:3; Ezechielio 36:33–36) Pauliui nebuvo leista paskelbti to, ką jis matė, bet mūsų regėjimas ragina mus paskelbti visam pasauliui palaimingą žinią apie netrukus įsteigtiną Kristaus karalystę! Evangelija pagal Matą 24:14; 2 Timotiejui 4:2

Atsakomybė už tiesą

Kaip jau minėjome, senovėje, kai Dievas savo tarnams suteikdavo regėjimus, tai buvo tarnystės užduotys. Taip pat yra ir su Tiesos regėjimu, kuriuo Dievas mus apdovanojo. Mums tenka tam tikras vaidmuo. Tai mums taip pat yra tarnystės užduotis, taip pat užduotis, apimanti sąlygas ir reikalavimus, kuriuos privalome įvykdyti, kad mūsų tarnystė būtų „šventa, priimtina Dievui“. Romiečiams 12:1

Norime, kad mūsų rankos būtų panaudotos Dievo tarnystei. Norime, kad mūsų kojos būtų greitos nešant dieviškosios meilės žinią, kad „paguostų visus, kurie liūdi“ (Izaijo 61:2). Norime savo lūpomis ir liežuviais pasakoti apie Jo meilę. Iš tiesų, jei įsisavinsime tinkamą regėjimo dvasią, norėsime, kad viskas, ką turime, būtų panaudota Dievo tarnystei. „Nieko, Viešpatie, aš nesusilaikysiu“, – taip pasakysime Tam, kuris atvėrė mūsų supratimo akis, kad matytume Jo šlovę. Mes mielai Jam atiduosime viską, ką turime.

Visa tai yra mūsų visiško paklusnumo dangiškajai vizijai dalis. Paulius rašė, kad turėtume „kiekvieną mintį“ pavergti Kristui (2 Korintiečiams 10:5). Nieko mažiau nei tai nebus visiškai priimtina Viešpačiui. Kristus sakė, kad turėtume leisti savo šviesai šviesti, be to, išdėstė daugelį teismo savybių, dėl kurių

mūsu šviesos nešimas bus priimtinas Dievui (Evangelija pagal Matą 5:16; Filipiečiams 2:15). Taigi, visiškai atsiduokime Tiesos galiai ir, paklusdami vizijai, džiaukimės bet kokiomis patirtimis, kurios gali iš to kilti. Laiko lieka nedaug. Būkime ištikimi, kol dar turime tokią galimybę.